

100 SIDER INSPIRASJON OG GLEDE

STRICK

R/OKTOBER 2024 - PRIS 129,-

ensner fra MinMote:
møsten i nydelige Toni

her Grandmother:
ket av en bestemor

Oppskrifter fra
Runastrikk
Sisu Knitwear
Åmtanke

Støre Myhre:

Helt perfekt

PÅ VILLMARK-GENSERE

Redesign:
Gir nytt liv til gamle kofter

Masker med historie

Strikking starter alltid med et garnnøste og et sett med pinner. Men historien om hvorfor vi strikker, er ulik for oss alle sammen.

Noen av oss har arvet det som en hobby fra mor eller bestemor, og husker hvordan vi satt og så på de rytmiske bevegelsene som vi forsøkte å etterligne. De klønete maskene ble hjulpet av en trygg voksen, og sakte men sikkert vokste de første plaggene fram. Nå bærer vi kulturarven med oss videre.

For andre kom kanskje strikkingen som en redning i en kaotisk hverdag – en stille stund for seg selv, hvor hver maske ble en meditasjon, en måte å samle tankene på.

Kanskje strikker du fordi det gir deg en følelse av mestring, fordi det er noe konkret og håndgripelig som du selv har skapt. Eller kanskje det er en måte å uttrykke kjærlighet på – hvert plagg du lager, bærer med seg varme og omsorg, beregnet på noen du er glad i. Det er noe magisk i å kunne gi bort noe som er laget med hjertet i hver maske, et plagg som vil varme både kroppen og sjelen til mottakeren.

Strikkernes historier er like forskjellige som de ulike garnene vi velger. I dette magasinet møter du flere strikkere, med hver sin historie. Mor Kristin og datter Silje redesigner gamle koftemønstre, og har kunder over hele verden. Christina lager strikkeoppskrifter inspirert av sin samiske og kvenske bakgrunn. Ylva får endelig til å sitte i ro, og har strikket over 50 gensere på tre år. Mens Remi ville gjøre noe for å hedre en han holdt nær, og startet strikkeprosjektet «Åmtanke».

Dette mangfoldet av historier gjør strikking til mer enn bare et håndverk, for mange er det en livsstil, et verktøy til et bedre liv, eller en måte å skape seg en ny karriere på.

Neste gang du plukker opp strikketøyet, kan du tenke over din egen historie. Hvorfor begynte du å strikke? Og hva betyr det for deg i dag? Kanskje kan din personlige fortelling også være til inspirasjon for andre.

**God strikking,
og god lesning!**

Linn Marie
Bratvold
Magasinsjef, VG

Høydepunkter

8 MOR OG DATTER: Kristin og Silje har funnet seg sin strikke-nisje, nå er den en innbringende «jobby».

14 MED ÅMTANKE: Remi Tasc's strikk er hjertevarme så det holder.

70 HØSTSTRIKK: Prøv deg på MinMotes Toni-genser da vel!

80 STIL: Med et nytt skjerf går du hustrige høstdager varmt i møte.

38

TRADISJONEN TRO: Islandsgenseren er norsk arv som lever videre på Sagaøya - og den er overraskende enkel å strikke.

«Gutter, menn og håndarbeid er helt ok»

Tekst JULIA RENATE INGEBRIGTSEN Foto LINE MØLLER

Han ville gjøre noe for å hedre en han holdt nær, og startet
strikkeprosjektet «Åmtanke». Nå har genserne til Remi
Tasc (52) nådd helt til fronten i Ukraina.

å en T-bane i Paris sitter en mann og strikker. Han strikker på det samme mønsteret som han har strikket på de siste fem årene. Mønsteret har han laget selv.

En ny «Åmtanke»-genser vil snart være klar.

Ivrige strikkere har kanskje hørt om Remi Tasc og prosjektet hans, «Åmtanke», som kom til live i 2019. Ideen kom da Tasc, som er psykiatrisk sykepleier og den gang jobbet med å følge opp rusavhengige, mistet en av brukerne han hadde fulgt opp i lang tid.

– Han var en raus, fin fyr, som hadde vært rusmisbruker i førti år, men som likevel klarte å ta seg av dem rundt seg, på sin måte, forteller Tasc, som for noen dager siden kom tilbake fra Paris, etter å ha vært i den franske hovedstaden på shoppingtur med bonusdatteren sin.

– Da han døde, fikk jeg lyst til å gjøre noe for å hedre ham litt. Ut fra den tanken kom ideen om å strikke gensere som jeg ville gi bort til de som tilbringer ufrivillig mye tid på gaten i Oslo.

Men, etter hvert skal han fortelle at det hører mer til historien om hvordan «Åmtanke» så dagens lys.

Konkrete prosjekter

I rekkehuset på Nesodden, hvor han bor sammen med kona, hver deres døtre, to hunder og tre katter, ligger flere hauger med ferdigstrikkede gensere og venter på å komme til nye eiere.

Mønsteret er det Tasc selv som står bak. I tillegg finnes det «Åmtanke»-votter, -luer og -skjalser, Tasc's variant av en hals.

«Åmtanke» har jevnlig underprosjekter, der genserne strikkes til et konkret formål. Inntil nylig var det «Åmtanke for Ukraina». Over 150 gensere, i tillegg til luer, votter og skjalser, ble strikket i Norge, og sendt til Ukraina, hvor de ble gitt til ukrainske soldater som kjempet på frontlinjen.

I høst og vinter skal «Åmtanke»-genseren strikkes for Frelsesarmeen og deres strikkeprosjekt «Sokker som varmer». «Åmtanke» skal bidra med gensere, men også sokker. Tasc har for anledningen fått laget en oppskrift på «Åmtanke»-sokken.

– Jeg har fått henvendelser fra 30–40 strikkere i hele Norge, som venter på å få garn, og som vil strikke til dette prosjektet, sier han.

Hvem som helst kan laste ned oppskriften til genseren gratis fra Tasc's hjemme-

«Alle kan fryse, og det er ulike måter å fryse på. Opplevelsen av kulde er subjektiv. Alle kan ha godt av litt omsorg og omtanke.»

STRIKKEKLUBB: I fjor vinter møtte Remi Tasc VG Strikk for et intervju sammen med strikkeklubben han har startet, «Maskustrikk». FOTO: HANNA KRISTIN HJARDAR

side. Trenger man garn til genseren, kan man ta kontakt for å få tilsendt. Garnet finansierer Tasc gjennom Spleis og donasjoner.

Han forteller at til samarbeidet med Frelsesarmeen har fotograf Solveig Grande og kunstner Stian Sele donert hvert sitt bilde som kan kjøpes for selvkost av en genser.

Opp gjennom årene har han også betalt for mye selv.

Oppskriftene vil alltid være gratis. – Jeg klarer ikke å ta imot penger. Jeg er helt elendig, ler han.

– Når jeg pruter på noe, går prisen opp. Noen insisterer på å betale, og da sier han ja til at de kan betale for garn til en genser de selv vil strikke, og for en genser

som noen andre skal strikke.

Å være en «Åmtanke»-strikker skal heller ikke på noen måte være stressende.

– Det er ingen krav knyttet til dette. Ingen skal føle press for å bli ferdig med strikkingen innen en viss tid, eller måtte vise til hvor det har blitt av genseren. Det skal være godfølelse og være overkommelig for de fleste, sier han.

Unntaket er hvis man har meldt seg til å strikke til et av underprosjektene hans. Da må genseren være ferdig innen en relativt raus deadline.

– Men da sier jeg fra i forkant.

Fant roen med pinnene

Selv lærte han å strikke på barneskolen.

Ifølge hans egen beskrivelse, var han en urokråke som stadig fikk korrigierende tilbakemeldinger fra lærerne.

Men da klassen skulle lære å strikke, da skjedde det noe. Den unge gutten hadde åpenbart et talent for å strikke jevnt, og det fikk han høre.

Han vokste på tilbakemeldingen, og tok med strikkingen hjem. Han tok til og med strikketøyet med når han skulle på overnatting til kompis.

– Det var bare jeg som gjorde det, da, smiler han.

– Ble du noen gang ertet for det?

– Nei, i alle fall ikke noe jeg brydde meg om. Jeg fikk jo høre at jeg strikket jevnt, så det veide opp for det.

Han fikk også inspirasjon til å drive med håndarbeid gjennom stefaren, som broderte juleduker.

– På dagtid var han elektriker på store anlegg, men om kveldene satt han i stuen og broderte. Derfor tror jeg at jeg alltid har hatt en synlig trygghet i at gutter, menn og håndarbeid er helt ok, sier Tasc.

– Derfor unngikk jeg nok også å bli ertet. Selv om ideen til «Åmtanke» oppsto etter dødsfallet til den rusavhengige mannen han hadde blitt kjent med gjennom jobben sin, var det mer som gjorde at prosjektet ble igangsatt.

Samtidig som denne mannen døde, gikk Tasc gjennom et samlivsbrudd.

– For min egen del ...

Under hele intervjuet har de to hundene hans lusket rundt i stuen. Nå kommer den ene og setter seg i fanget hans. Tasc begynner å le.

– Jeg måtte ha noe å distrahere meg med.

Det har aldri vært noe kriterium at du må bo på gaten, eller kjempe i en faktisk krig, for å kunne motta en «Åmtanke»-genser, forteller han.

– Alle kan fryse, og det er ulike måter å fryse på. Opplevelsen av kulde er subjektiv. Alle kan ha godt av litt omsorg og omtanke.

I dag jobber Tasc på sikkerhetspsykiatrisk enhet på Gaustad sykehus i Oslo. Han opplever at strikketøyet kan være til god hjelp i enkelte møter med pasienter. Det blir et avvæpnede samtaleemne, og en sys-

sel som gjør at de kan sitte sammen uten nødvendigvis å snakke. Han har også lært noen pasienter å strikke.

Strikker uansett

Som mannlig strikker får han innimellom høre hvor «flink» han er, som om det å være mann gjør at han presterer noe ekstra ved å mestre strikkekunsten.

Han vet at det fremdeles eksisterer et slags stigma rundt det å være mann som strikker. Selv har han aldri brydd seg om dette, og strikker offentlig uansett hvor han er, også på T-banen i Paris.

Av dette postet han et bilde på en fransk strikkeside på Facebook.

– Innlegget har fått fem-seks hundre

TRAKTIV: Remi Tasc er blitt
ann mange vil høre foredrag av.

«Feilstavet omtanke er også omtanke.»

likes, og mange kommentarer. «Så bra at menn strikker. Nå må vel også kvinner kunne amme offentlig», er en av kommentarene jeg har fått, sier han.

Ifølge Tasc er oppskriften på «Åmtanke»-gensen lastet ned fra nettsiden hans flere titalls tusen ganger, fra steder over store deler av verden.

– Jeg synes det er fascinerende, og veldig fint, at det lille jeg satte i gang, endte opp med at massevis av gensere ble sendt til fronten i Ukraina. Dette prosjektet har begynt å bety noe for veldig mange andre, sier han.

– Det synes jeg er veldig sterkt.

I fjor hadde Tasc tenkt å trappe litt ned på hvor involvert han selv skulle være i «Åmtanke». Han observerte at prosjektet var blitt stort nok til å leve på egen hånd.

Så kom det en henvendelse fra Lurøy strikkefestival, som ville at han skulle komme og holde foredrag. Han takket ja, og da han kom dit, fikk han tildelt 50 ferdigstrikkede gensere, som skulle sendes til Ukraina.

Deretter kom det enda en forespørsel om foredrag, og en til. Og en til.

– Flere strikkefestivaler har hatt «Åmtanke» som tema, sier han.

Før jul i år skal han holde nærmere tyve foredrag. Noen nedtrapping ble det altså ikke.

– Ideologien til «Åmtanke» synes jeg er vel verdt å dele, sier Tasc.

Honorarene fra foredragene går til prosjektet.

Aller best liker han å være hjemme med familien, forteller han. Han skryter av hvordan kona, Ingvild, støtter ham i alt han holder på med.

– Jeg selv har en helt fantastisk kone, så omsorgsfull, forståelsesfull, raus, som lar meg få holde på med alle mine prosjekter.

Livet som mønster

Han finner frem en av de ferdigstrikkede genserne, og forteller om mønsteret. Det har nemlig en gjennomtenkt symbolikk.

Mønsteret er basert på striper, som skal symbolisere at livet kan gå litt på kryss og

tvers. Det har én grunnfarge, og en farge nummer to som skal harmonere godt med denne. Det skal symbolisere grunnmuren, basen, som de fleste mennesker på en eller annen måte har i livet.

Og så er det en kontrastfarge, og denne skal helst skrike litt.

– Det skal ikke være så mye av den, men den skal skille seg ut. Den skal vise at vi alle har bagasje, særegenheter og kontraster.

Gensen skal alltid strikkes i hundre prosent ull. Den skal varme skikkelig. At den strikkes med tykke pinner, er fordi oppskriften skal være oppnåelig å gjennomføre for den som skal strikke.

Og så var det dette med stavingen, da. For omtanke skrives da vitterlig med «o». Vel, det er litt av poenget, forklarer Remi Tasc.

– Feilstavet omtanke er også omtanke, sier han.

– Og ingen er perfekte.

Oppskrift: Åmtanke søker >>>